

*F*rancesca Thayer bleef achter haar bureau zitten tot de cijfertjes begonnen te dansen voor haar ogen. Ze had ze de afgelopen twee maanden al duizend keer doorgelopen – en had net het hele weekend zitten rekenen. De uitkomst was elke keer hetzelfde. Het was drie uur 's nachts en haar lange, blonde, golvende haar was een en al klitten, merkte ze toen ze er onwillekeurig voor de zoveelste keer haar handen doorheen haalde. Ze probeerde haar bedrijf en haar huis te redden, en tot nu toe had ze nog geen oplossing weten te bedenken. Haar maag keerde zich om bij de gedachte dat ze beide zou kwijtraken.

Todd en zij hadden het bedrijf vier jaar eerder samen opgestart. Ze hadden een kunstgalerie geopend in de New Yorkse wijk West Village, waar ze zich hadden gespecialiseerd in het tegen zeer redelijke prijzen tentoonstellen van het werk van opkomende kunstenaars. Ze was met hart en ziel toegewijd aan de kunstenaars die ze vertegenwoordigde. Zelf had ze al veel ervaring in de kunstwereld, maar Todd niet. Hiervoor had ze twee andere galerieën geleid, één in het chique deel van New York, na haar afstuderen, en een in Tribeca. Maar de galerie

die ze samen hadden opgezet was haar grote droom. Ze was afgestudeerd in de beeldende kunsten, haar vader was een bekend kunstenaar die de laatste jaren erg succesvol was geworden, en de galerie die ze samen met Todd was begonnen had uitstekende kritieken gekregen. Todd was een hartstochtelijk verzamelaar van moderne werken, en het leek hem wel leuk om haar te helpen de galerie op te zetten. Op dat moment had Todd schoon genoeg van zijn eigen carrière als jurist op Wall Street. Hij had een aanzienlijk bedrag weggezet en vond dat hij wel een paar jaar op zijn lauweren kon gaan rusten. In het businessplan dat hij voor hen had opgesteld voorzag hij dat ze binnen drie jaar winst zouden maken. Daarbij had hij buiten Francesca's passie gerekend voor minder dure werken van volkomen onbekende kunstenaars die ze op alle mogelijke manieren wilde helpen, en hij had evenmin beseft dat het werk tentoonstellen haar belangrijkste doel was, en niet zozeer veel geld verdienen. Haar hang naar financieel succes was veel minder groot dan de zijne. Ze was net zozeer kunstmecenas als galeriehouder. Todd wilde alleen maar geld verdienen. Hij dacht dat het spannend zou zijn en een welkome carrièrewisseling na jaren belasting- en erfenisklussen verrichten voor een belangrijk advocatenkantoor. Maar nu zei hij dat hij het beu was om naar hun zielige kunstenaars te luisteren, zijn appeltje voor de dorst te zien verschrompelen en arm te zijn. Todd vond het niet leuk meer. Hij was veertig jaar en wilde weer gewoon geld verdienen. Toen hij daarmee naar haar toe kwam, had hij al een baan geregeld bij een firma op Wall Street. Ze beloofden hem binnen een jaar partner te maken. Met het verkopen van kunst was hij helemaal klaar.

Zij wilde volhouden en een succes maken van de galerie, wat er ook voor nodig was. En in tegenstelling tot Todd vond ze het niet erg om blut te zijn. Maar het afgelopen jaar was hun relatie achteruitgehold, met als gevolg dat hun bedrijf in zijn ogen steeds minder aantrekkelijk werd. Ze maakten over alles

ruzie: over wat ze deden, met wie ze omgingen, wat ze met de galerie aan moesten. Zij zocht de kunstenaars uit, werkte met hen samen en beheerde de exposities. Todd ging over de geldzaken en betaalde de rekeningen.

Het ergste was nog dat hun relatie nu echt op de klippen was gelopen. Ze waren vijf jaar samen geweest. Francesca was net dertig geworden toen ze Todd leerde kennen, en hij was vijfendertig.

Ze kon er met haar verstand niet bij dat een relatie die zo bestendig had geleken, binnen een jaar zo volledig had kunnen stuklopen. Ze waren nooit van plan geweest te trouwen, en nu hadden ze zelfs daar onenigheid over. Toen Todd veertig werd besloot hij opeens dat hij een traditioneel leven wilde. Hij had wel oren naar een huwelijk en hij wilde niet lang meer wachten met kinderen. Op haar vijfendertigste wilde zij nog hetzelfde als toen ze elkaar vijf jaar eerder hadden leren kennen. Ze hadden het er wel over gehad dat ze op een dag misschien kinderen wilden, maar ze wilde eerst van de galerie een succes maken. Francesca was toen ze hem leerde kennen heel open geweest over wat zij van het huwelijk vond: ze had er een afkeer van. Haar hele leven was ze getuige geweest van de obsessie van haar moeder met trouwen, en ze had gezien hoe ze het tot vijf keer toe had verbruid. Francesca was haar hele leven druk bezig geweest niet dezelfde fouten te maken. Ze had zich altijd een beetje voor haar moeder geschaamd. En ze was absoluut niet van plan nu alsnog in haar voetsporen te treden. Francesca's ouders waren gescheiden toen zij zes was. Ze had ook gezien hoe haar extreem knappe, charmante, onverantwoordelijke vader van de ene relatie naar de andere fladderde, meestal met heel jonge meisjes die nooit langer dan een halfjaar bleven plakken. Dat in combinatie met de trouwobsessie van haar moeder had ervoor gezorgd dat Francesca allergisch was geworden voor vaste relaties, tot ze Todd leerde kennen. De verbitterde scheiding van zijn ouders toen hij veertien was,

had hem ook kopschuw gemaakt wat het huwelijk betrof. Dat hadden ze toen gemeen, maar na verloop van tijd was hij gaan geloven dat het huwelijk zo slecht nog niet was. Hij had tegen haar gezegd dat hij genoeg had van die non-conformistische levensstijl waarbij mensen maar samenwoonden en het geen probleem vonden om kinderen te krijgen zonder dat ze getrouwd waren. Zodra Todd de veertig kaarsjes op zijn verjaardagstaart uitblies, leek er een knop om te gaan, en zonder enige waarschuwing vooraf veranderde hij opeens in een traditionalist. Francesca wilde hun leven houden zoals het was, en altijd was geweest.

De laatste maanden woonden al Todds vrienden kennelijk opeens in het chique deel van New York. Hij klaagde over West Village, waar ze woonden en waar zij dol op was. Hij vond dat de buurt en de mensen die er woonden er smerig uitzagen. Om het allemaal nog ingewikkelder te maken waren ze, niet lang nadat ze de galerie hadden geopend, verliefd geworden op een huis met heel veel achterstallig onderhoud. Ze hadden het op een besneeuwde middag in december ontdekt en waren er meteen gek mee, en ze hadden het voor een prikkie kunnen kopen omdat het er zo slecht aan toe was. Samen hadden ze het opgeknapt, waarbij ze het grootste deel van het werk zelf hadden verricht. Als ze niet in de galerie aan het werk waren, waren ze met het huis bezig, en binnen een jaar blonk het je tegemoet. Ze kochten meubels bij garageverkoop, en stukje bij beetje hadden ze het omgetoverd in een huis waar ze van hielden. Nu beweerde Todd dat hij de laatste vier jaar alleen maar onder een lekkende gootsteen had gelegen of reparaties had verricht. Hij wilde een onderhoudsvriendelijk, modern appartement waar iemand anders al het werk deed. Francesca vocht wanhopig voor het behoud van hun zaak en hun huis. Hoewel de relatie was stukgelopen wilde ze die allebei houden, maar ze had geen idee hoe. Het was al erg genoeg dat ze Todd zou kwijtra- ken; ze wilde niet ook nog eens de galerie en haar huis kwijjt.

Allebei hadden ze er alles aan gedaan om de relatie te redden, maar tevergeefs. Ze waren in therapie gegaan, zowel samen als individueel. Ze waren twee maanden uit elkaar geweest. Ze hadden gepraat en gecommuniceerd tot ze blauw aanliepen. Ze hadden alle mogelijke compromissen gesloten. Maar nu wilde hij de galerie sluiten of verkopen, en dat zou haar hart hebben gebroken. En hij wilde trouwen en kinderen krijgen, en zij niet, tenminste: nog niet, en misschien wel nooit. Bij de gedachte aan een huwelijk kromp ze nog steeds ineem, ook al ging het om een man van wie ze hield. Ze vond zijn nieuwe vrienden ongelooflijk saai. Hij vond hun oude vrienden beperkt en banaal. Hij zei dat hij genoeg had van veganisten, straatarme kunstenaars en wat hij als linkse idealen beschouwde. Ze snapte niet dat ze in een paar jaar zo'n eind uit elkaar konden zijn gegroeid, maar het was wel zo.

De afgelopen zomer hadden ze gescheiden doorgebracht, en ze hadden allebei hun eigen dingen gedaan. In plaats van te gaan zeilen in Maine, zoals ze anders deden, was zij drie weken naar een kunstenaarskolonie gegaan, terwijl hij naar Europa ging en rondreisde met vrienden en de weekenden doorbracht in de Hamptons. In september, een jaar nadat de ruzies waren begonnen, beseften ze allebei dat het hopeloos was en hadden ze afgesproken dat ze uit elkaar zouden gaan. Ze konden alleen geen overeenstemming bereiken over wat er met de galerie en het huis moest gebeuren. Ze had alles wat ze had en bij elkaar kon schrapen in haar helft van het huis gestoken, en als ze het nu wilde houden, verwachtte hij van haar dat ze hem zou uitkopen, en anders moest het worden verkocht. In de zaak hadden ze minder geïnvesteerd, en wat hij van haar verlangde was redelijk. Het probleem was alleen dat ze het niet had. Hij had haar tijd gegeven om een oplossing te bedenken. Inmiddels was het november en was ze geen steek dicht bij een oplossing dan twee maanden eerder. Hij wachtte tot ze tot bezinning zou komen en het zou opgeven.

Todd wilde voor het eind van het jaar het huis verkopen of zijn deel van het geld eruit halen. En rond diezelfde tijd wilde hij ook uit de zaak stappen. In het weekend hielp hij haar nog steeds als hij tijd had, maar zonder veel overtuiging, en het werd voor hen allebei steeds moeilijker om samen onder één dak te leven terwijl hun relatie was doodgebloed. Ze waren al maanden niet meer met elkaar naar bed geweest, en indien mogelijk logeerde hij in het weekend bij vrienden. Het was voor hen allebei een droevige tijd. Francesca was verdrietig omdat hun relatie ten einde was, maar de galerie en het huis leverden minstens net zoveel stress op. Ze kon de bittere smaak van de nederlaag op haar tong proeven, en dat vond ze vreselijk. Het was al erg genoeg dat hun relatie was stukgelopen – het stak haar dat ze na vijf jaar weer terug was bij af wat haar privéleven betrof. Als ze nu ook nog de galerie zouden sluiten of verkopen en het huis zou kwijtraken, zou ze het domweg niet kunnen verdragen. Maar hoe ingespannen ze in haar oude sweatshirt en spijkerbroek ook naar de cijfertjes staarde, ze kon er geen wonder uit peuren. Hoe ze ze ook optelde, aftrok of vermenigvuldigde, ze had gewoon niet genoeg geld om hem uit te kopen. De tranen biggelden over haar wangen terwijl ze nog een keer naar de bedragen keek.

Ze wist precies wat haar moeder ervan zou zeggen. Ze was er fel tegen gekant geweest dat Francesca een zaak ging beginnen en een huis ging kopen met een man van wie ze hield, maar met wie ze niet wilde trouwen. Ze vond het de slechtst denkbare combinatie van investeringen en romantiek. ‘En wat gebeurt er wanneer jullie uit elkaar gaan?’ had haar moeder gevraagd, ervan uitgaand dat het onvermijdelijk was, aangezien al haar eigen relaties op een scheiding waren uitgelopen. ‘Hoe hou je dan het hoofd boven water, zonder alimentatie of andere financiële regeling?’ Haar moeder vond dat alle relaties moesten beginnen met huwelijksvoorwaarden en moesten eindigen met alimentatie.

‘Dan zouden we een regeling treffen, mam, net als jij bij je scheidingen,’ had Francesca geantwoord, geërgerd door de suggestie – bijna alles wat haar moeder zei ergerde haar. ‘Met goede advocaten, en zoveel liefde voor elkaar als we op dat moment nog kunnen opbrengen, als het zover komt, en met goede manieren en respect.’

Alle scheidingen van haar moeder waren in vriendschappelijke sfeer verlopen, en ze had een goede band met al haar voormalige echtgenoten, die haar allemaal nog aanbaden. Thalia Hamish Anders Thayer Johnson di San Giovane was een mooie, chique, verwendende, egoïstische, overdreven glamourgirl, en de meeste mensen zouden haar een beetje getikt vinden. Francesca noemde haar ‘kleurrijk’ als ze haar op vriendelijke wijze probeerde te omschrijven. Maar in werkelijkheid was haar moeder haar hele leven lang een bron van kwelling en schaamte voor haar geweest. Ze was met drie Amerikanen en twee Europeanen getrouwd geweest. Haar Europese echtgenoten, een Brit en een Italiaan, waren allebei van adel. Ze was vier keer gescheiden, en haar laatste man was overleden. Haar echtgenoten waren een zeer succesvol schrijver, Francesca’s vader de kunstenaar, een telg uit een beroemde Britse bankiersfamilie, een Texaanse projectontwikkelaar die haar bij de scheiding een fikse som geld en twee winkelcentra had meegegeven, waardoor ze in staat was geweest te trouwen met een straatarme, maar extreem charmante Italiaanse graaf, die acht maanden later bij een afschuwelijk ongeluk met zijn Ferrari in Rome om het leven was gekomen.

In Francesca’s beleving was haar moeder afkomstig van een andere planeet. De twee vrouwen hadden niets gemeen. En nu zou ze natuurlijk zeggen: ‘Ik heb je gewaarschuwd,’ wanneer Francesca haar vertelde dat de relatie voorbij was, iets waar ze nog niet de moed voor had gehad. Ze wilde niet horen wat haar moeder erover te zeggen zou hebben.

Maar moeder had haar hulp niet aangeboden toen Francesca

het huis kocht en de galerie opende, en ze wist dat ze haar nu ook niet zou helpen. Ze vond het huis een domme investering en vond de buurt maar niets, en net als Todd zou ze Francesca aanraden het te verkopen. Op die manier zouden ze er allebei iets aan overhouden. Maar Francesca wilde helemaal geen geld, ze wilde in het huis blijven wonen, en ze was ervan overtuigd dat er een manier was om dat voor elkaar te krijgen. Die had ze alleen nog niet ontdekt. En aan haar moeder had ze niets. Aan haar had ze nooit iets. Francesca's moeder was geen praktische vrouw. Ze had haar hele leven op mannen gesteund en de alimentatie en regelingen die ze van hen kreeg gebruikt om haar luxeleventje in stand te houden. Zelf had ze nooit een cent verdiend, alleen door te trouwen en weer te scheiden, en in Francesca's ogen stond dat gelijk aan prostitutie.

Francesca was helemaal onafhankelijk en dat wilde ze ook blijven. Na wat ze van het leven van haar moeder had gezien, was ze vastbesloten nooit van iemand afhankelijk te worden, en al helemaal niet van een man. Ze was enig kind. Haar vader, Henry Thayer, was al net zo onverstandig als haar moeder. Hij was jarenlang een straatarme kunstenaar, een charmant warhoofd en een rokkenjager geweest, tot hij elf jaar geleden het ongelooflijke geluk had gehad om op vierenvijftigjarige leeftijd Avery Willis te leren kennen. Hij had haar als advocaat in de arm genomen om hem te bij te staan in een rechtszaak, die ze voor hem had gewonnen, tegen een galeriehoudster die hem geld had afgetrosgeld. Vervolgens had ze hem geholpen zijn geld te investeren om te voorkomen dat hij het aan vrouwen zou verspillen. Een jaar later had hij in Francesca's ogen de enige verstandige zet in zijn hele leven gedaan door met Avery te trouwen – haar eerste huwelijk, op vijftigjarige leeftijd – en in tien jaar tijd had ze hem geholpen een solide fortuin te vergaren, met een aandelenpakket en wat eerste klas onroerend goed. Ze had hem overgehaald om een gebouw in SoHo te kopen, waar Avery en hij nog steeds woonden en hij nog steeds

schilderde. Ze hadden inmiddels ook een vakantiehuisje in Connecticut. Avery was zijn zaakwaarnemer geworden en zijn prijzen waren in hetzelfde tempo omhooggeschoten als zijn vermogen. En voor het eerst in zijn leven was hij zo verstandig om zijn vrouw trouw te blijven. Zij was het middelpunt van Henry's wereld; hij aanbad haar. Afgezien van Francesca's moeder was zij de enige vrouw aan wie hij trouw had gezworen. Avery en Thalia waren zo verschillend als dag en nacht. Avery had een respectabele carrière als advocaat opgebouwd en zou nooit afhankelijk worden van een man. Haar echtgenoot was nu nog haar enige cliënt. Ze was geen glamourgirl, al was ze aantrekkelijk, en ze was een betrouwbare, praktische vrouw met een flinke dosis intelligentie. Francesca en zij waren vanaf het moment dat ze elkaar leerden kennen al dol op elkaar. Ze was oud genoeg om Francesca's moeder te zijn, maar wilde die rol niet. Zelf had ze geen kinderen, en tot ze was getrouwd, had ze het huwelijk met net zoveel wantrouwen bekeken als Francesca. Bovendien had ook zij ouders die volgens haar gek waren. Francesca en haar stiefmoeder waren de afgelopen tien jaar dikke vriendinnen geworden. Op zestigjarige leeftijd zag Avery er nog steeds naturel en jeugdig uit. Ze was maar twee jaar jonger dan Francesca's moeder, maar Thalia was een heel ander soort vrouw.

Het enige wat Thalia op haar tweeënzestigste nog wilde, was een nieuwe man vinden. Ze was ervan overtuigd dat de zesde de beste en de laatste zou zijn. Francesca was daar nog niet zo zeker van, en hoopte dat ze zo verstandig zou zijn om niet nog eens in het huwelijksbootje te stappen. Ze was ervan overtuigd dat haar moeder met haar vastberaden zoektocht naar nummer zes alle mogelijke kandidaten had weggejaagd. Het was moeilijk te geloven dat ze nu al zestien jaar een ongetrouwde weduwe was, al had ze een hele reeks minnaars gehad. En ze was nog steeds een mooie vrouw. Op haar vijfenveertigste had haar moeder al vijf echtgenoten versleten. Ze zei altijd spijtig

dat ze graag weer vijftig zou willen zijn, omdat ze dan voor haar gevoel meer kans zou hebben gehad om een nieuwe echtgenoot te vinden dan op haar huidige leeftijd.

Avery was volkomen tevreden met wat ze had, met haar huwelijk met een man op wie ze dol was en wiens eigenaardigheden ze opgeruimd verdroeg. Ze maakte zich geen illusies over het losbandige leven dat haar man had geleid voordat hij haar leerde kennen. Hij had met honderden vrouwen uit het hele land en Europa het bed gedeeld. Hij zei graag dat hij vóór Avery 'een stoute jongen' was geweest, en Francesca wist maar al te goed hoe waar dat was. Hij was inderdaad stout geweest: onverantwoordelijk, en een belabberde echtgenoot en vader, en hij zou tot aan zijn dood een jongen blijven, al werd hij negentig. Haar vader was een groot kind, hoe talentvol hij als kunstenaar ook was, en haar moeder was geen haar beter, alleen had zij geen talent.

Avery was de enige in Francesca's leven die over gezond verstand beschikte en met beide benen op de grond stond. En ze was een enorme zegen voor Francesca's vader, en voor haarzelf. Nu wilde ze dolgraag Avery's advies, maar ze had ook nog niet de moed gehad om haar te bellen. Het was vreselijk moeilijk te moeten toegeven dat ze op alle terreinen had gefaald, zowel in haar relatie als wat haar noodlijdende zaak betrof, zeker als ze die zou moeten sluiten of verkopen. Ze kon het huis aan Charles Street waar ze zo van hield niet eens houden, tenzij ze ergens het geld vandaan kon halen om Todd uit te kopen. En hoe moest ze dat in vredesnaam voor elkaar krijgen? Het kwam erop neer dat ze domweg het geld niet had. En zelfs Avery kon geen wonderen verrichten.

Uiteindelijk knipte Francesca het licht in het kantoortje naast haar slaapkamer uit. Ze wilde naar beneden lopen om in de keuken een beker warme melk te maken, zodat ze gemakkelijker in slaap zou vallen, maar op dat moment hoorde ze een gestaag gedrup en zag ze dat er een klein lek in het dakraam